

מוריים אחראות לאורה

(נכtab על ידי בני הביתה)

ברגע זה, אנו יושבים וחושבים אלו דברים בכתב, מדברים, נזכרים, קשה מאוד למסרו את הדיו על הניר, בעיקר בגלל שהאובדן עדינו לא נתפס, לא נראה לנו הגירוני שלא תחזר עוד לעוזם. תרצה לנו להזכיר אותך כמה שנים אחריה, ולשכוח כמה רגעים את החודשים האחרונים.

לפני מספר שנים הופעת פתאום באיזה ערב קייצי בחופש הגדול לקראת ביתה י"ב. ב琢磨ה הפכת לחלק בילתי נפרד מביתתו. השתמשת בקסם העופף אותך וככשת בקלה את לב המשק כולה ובפרט מספר לבבות מהמין השני. השתלבת בעבודת המדגה ולימודים ב"חוף הכרמל".

dagat תמיד להיראות במיטבך ולא הייתה צריכה להתאמץ יותר מדי. טיפחת את חدرك והפcta אותו למוקד עלייה לרגל. عملת מאוד על שיפור שכנית הנגינה שלך בגיטרה, ואכן הגעת למיומנות גבוהה. נכננת לחוינו.

פתאום, דזוקא בשיא פריחתך, נחשפה למחלה הקשה. הרלים והחרדה אחזו בכולנו. רצינו להוביל, לתמוך ולמת כל מה שנייתן, אורlam ביקשת להתמודד עם הכאב בלבד והשתדلت להחשף לפניו רק כשהרגשת טוב ויכולת לשמר על ארשת פנים אצילית, גאה ויפה.

בימים האחרונים, אתה כאילן בבה השלמה עם הסוף כאשר אנחנו חווינו באופוריה ולא היה בלבינו כל ספק שתבריא.

אוחד, אנחנו עדים מחייבים, ובתחנה נוספת זמן רב, שתשוב. הקורסא שלך מזכה לך עדין באותו מקום, במשוח שטמור הפאב. בוא ותNEGUN לנו איך שיר של שלמה ארצי. אנחנו מבטחים שנשיר אותו ביחד איתך. כתגובה אליך, אוחד.

אורבים

ביתם "הדר"

אורח

הגעת למשון צבי בעקבות אחיך הנגדל אופיר.
בתק הכל היה בן 17.

נער צעיר יפה תואר ושובה לב. נפש עדינה ופצואה לאחר מות אימך האהובה, אליו הייתה קשורה בכל נימי נפשך. לעיתים כSSHוחחנו ונגענו בשכול - היה אומר לי "בואי נשנה נושא". תמיד הדחקת את הענין, והשאלה אותו להטודות אישית שלך עם עצך. רק לאחרונה בפעם הראשונה מאז הבהיר, פתחת לי צוהר קטן מאוד לעולמך זה, אבל היה זה זמן קצר ביותר. נקלתת במעין צבי בטירות רביה והתחברת עמו הצעיריים ובני כיחתך בדבר הסיבובי ביותר.

התחלת לומוד בבית הספר המשותף במגן מיכאל וראשך ומירץ לא בדיקות בלימודים.

באת לבית הספר, ובאמצע היום הייתה מתפרפר למדגה. שם הרגשת בבית זה היה כמו מגנן בשביבך. במדגה הרגשת נפלא. כל כך אהבת להיות שם : האוירה, החבריה, מצב הרוח ...

כשידענו שירדה למדגה הבנו שאתה מרגיש טוב. כשקיבלת זימון לגיבוש - התכוננת לפני כן והתאמנת בכל הרציניות והנחיות.

פשוט קראת את עצך בהחלטה ברורה "אני הוילך להצליח - ובגדול". הייתה מאי עיקש, בסוח בעצך ולא ויתרת בקלות. בחודש לאחר הגיוס התחלת להרגיש מיחושים שונים. כשהגיעה תוכאת הבדיקה אמרת: "ידעתי שאתה חולה".

ואז - כל מגדל הקלפים קרם, הייתה מאוכזב ומיוаш.

בעזרת כל הסובבים אותה: אבא, אופיר המשפחה, ומכל החברים העומדים כאן היום לפניו אספת כוחות ונכנשת למלחמה במחלה. בגבורה ובאותם שברת תקופה בה ארוכה וכוابت והייתה בטוח שתצליח.

שכנעת את בולגנו שאתה תנכח.

הגורל האכזר מכחך בך שוב תוך חודשים ימים. ופתחו.

אתה איןך.

הלים.

השארת משפחה כוابت,

השארת חברים צעירים בוכים,

השארת בית אורב ודואב.

הירית אצליינו במשפחה כבן בית ורצינו לחת לך חום והרגשה של משפחה.
הרגשה טيبة שכאן יש מי שדווג לך.

לא הטרדת, לא הפרעת מעולם, לא בקש שום התייחסות מירוחדת, לא הסכמת בשום פנים ואופן שירחמו עלייך, פשוט רצית להיות כמו כולם. בחודש האחרון הבו לנו שיחות נפש בקשר למחללה והחלטת שאתה תהיה הרופא של עצמן. אתה מביר את גוףך הכי טוב, לבן נתתי לך להסביר בדרכך שלך ויכיבדתי אותה, נתתי לך הרגשה שאתה צודק.

ילך - בשביבנו תישאר תמיד לך.

ציפור, תוסס ומלא אנרגיה.

אהבת את החיים וهم עברו על פניך.

מהר, טידו ובחוף.

נאבר אותו ונזכור אותו תמיד.

תנוווח בשקט ובשלווה.

ליוסי, אופיר, אורלי, וכל המשפחה

אננו איתכם בצערכם.

הגבזחים ולא תדעו עוד דבה.

מצביה איציק

ובכל בית מניין צבי

מתוך תיבת המכתבים

ז בטבת תשנוז 30.12.95

יוסי שלום רב :

עבשיו אחורי שאוחדר נפטר, אחורי הלזיה ובאשר מחר נגמרה השבעה, אני מרצה לעצמי לבתוב לך מספר מילויים. לא בשם המשפחה ולא בשליהות של אף אחר פשוט לחבר לחבר. מאז חמקה הטראגי והאוות שתלמה נפטרה ואוחדר נחש למשה את הבית ובא באוטו טבאי אל אחינו למעון-צבי יצא לי מספר פעמים לטנות אליך במוביר, לחבר. אני גם בן חי בפה מספר שנים רב בקיובוצי-קוצ'ך בוגרת ויודע שמיין נחיתה בזאת היא לא פשוטה, היה מטילהzman אחדיות, מעטה, צוריך להתמודר עט בעיות שצחות וועלות במעט מיידי יופט. אני גם יודע ששומות חברות רגילה ונורמלית לא תהיה ליקחת על עצמה אחריות בבדח וקשה בשעת משבר כזה. אולי פאן שוב מתגלת לנו הקיבוין בחברה מיוחדת במיניה, בחברה שיורעת להת לא תמורה, לעזרך לא חשבנו, ולהתמודר עם קשיים שעולים וצוצים. אני פניו אליך מידי פעט באשר ידרעי שאולי אני אובל גם פן לתרום, אמן מרחוק ובעצתך, בשעה שעלו בעיות מקומיות. תמיד ידעת, בקולך בשקט והבטוח להרגיע ולתת תשיבות גם אם זה לא בדוק לפוי תקנון זה או אחר. ראייתי את פרץ האהבה וחכמת מעשרות החברים והידידות שהגיעו בימים הקשים לבית החולים ובלוויה עצמה. היותי בبيתו של יוסי צחורה, האבא, ביום שישי האחרון לנוכח אבלות ושוב ראייתי את המשענת הקבוצית בזופיה ברגע פאב וצער.

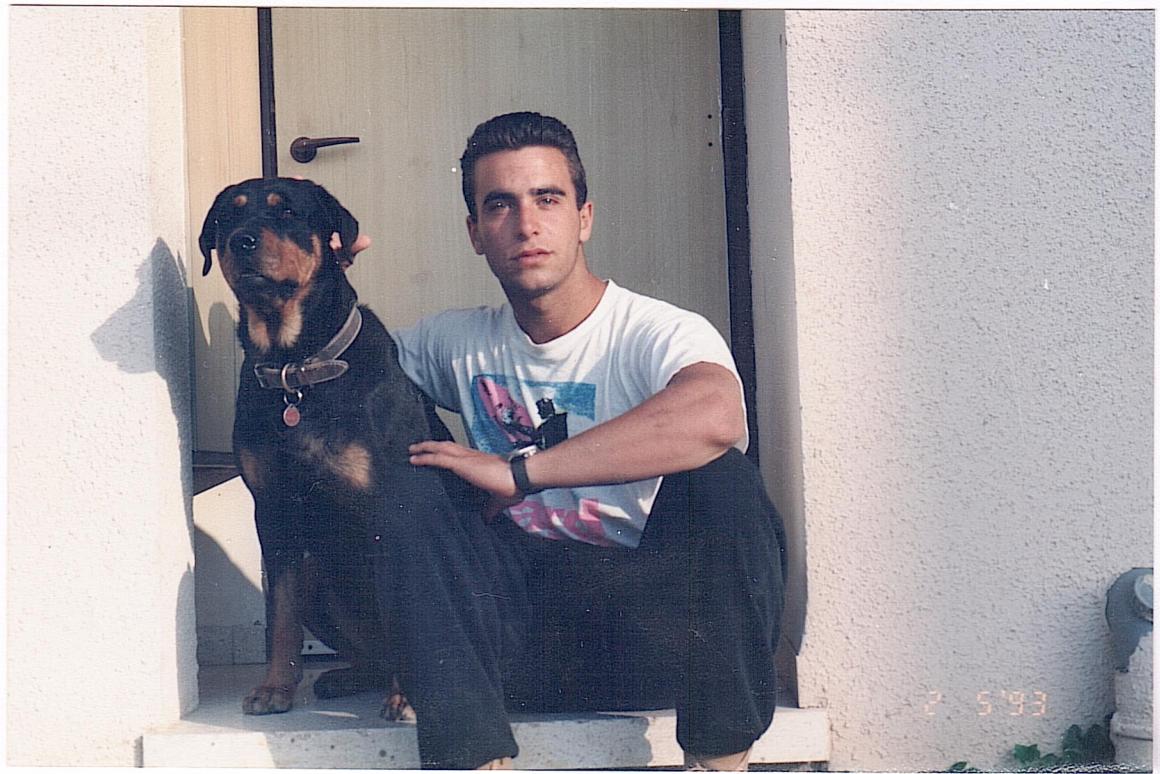
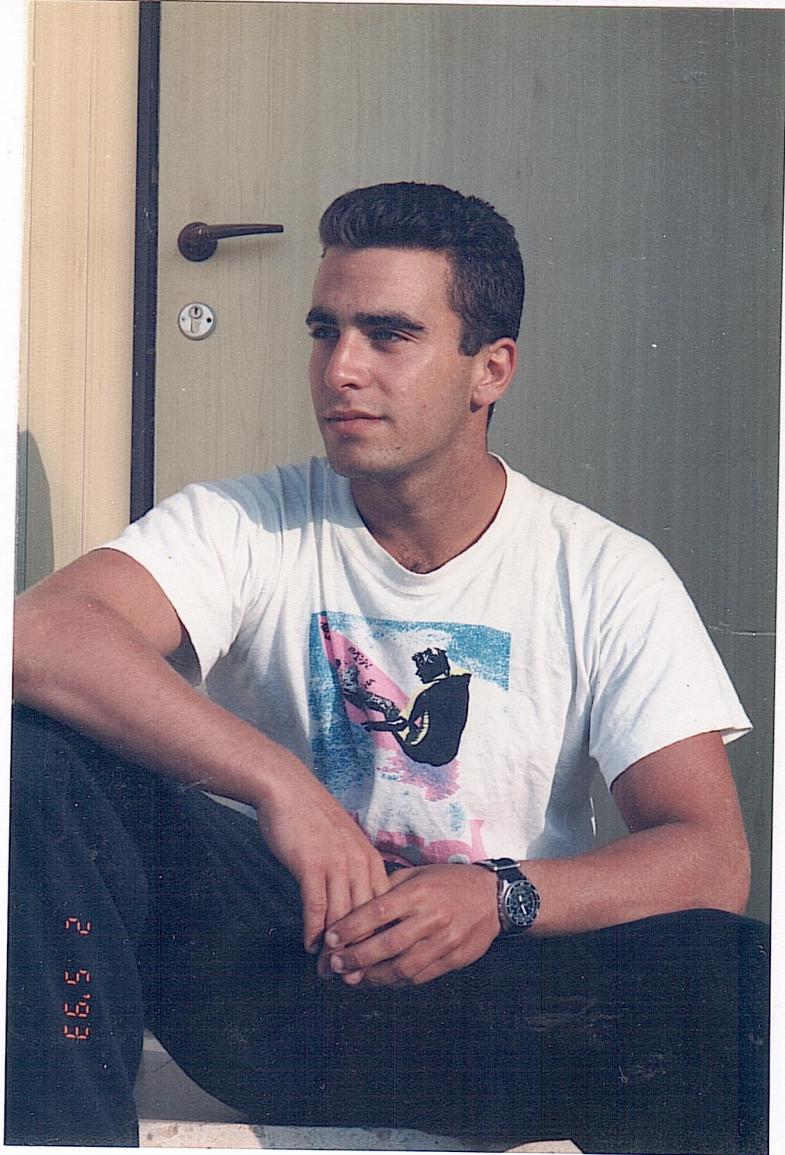
שמעתי מבלה בני הבית את החרבה הגדולה והבנה על היחס והשותפות בבאם. אולי ברדי לבלי אלו שמהדרים להטפיך את התנועה הקיבוצית לבוא וללמוד איך חברת זו את מתמודדת עט אפוניות, תימבת, עוזרת, מעוררת ומחווה משענת אמיתיות לנצרך. אני משוכנע שיש לך, לשתי המשפחות המאמצות, לשכetta בני הנערות ולהברים רבים נספחים במעון-צבי חלק נכבד בתמיהה ובמשענת נתנה למשפחה ביגוניה.

אני שוב רוצה להזכיר לך באוטו אישוי - ישך בה :

תבו על הברכה
בשמי ובשם ערדה

יעקב מלמר, בוגרת

* הפטוף הוא קרוב של משפחת צחורה וחבר קבוצת בוגרת.

@@@@@@@

עם קמצ שמים ביד
הויתי עזב את חוי,
הויתי חוצה את הים
ברגלי -
עם קמצ שמים ביד.

@@@@@@@

אברהם חלפי

